

רע חשך, והטפה שלו טוב אוד, (שם א) זירא אלהים את האור כי טוב, מעריך טוב עם רע, עוצר על מאמר רבונו שאמר, (שם ב) ומען הדעת טוב ורע לא תאכל מפנוי.

הקדוש ברוך הוא מרכיב אותו באותו שערך (ט), ומביאו בגלגול לקלע ענשו. אם חור בתשובה, התעסק בתורה והפריד טוב מרע, שהם אסור והתר, טמאה ותהרה, כשר ופסול - בזה נפרד הרע מה טוב, שנאמר בו ויוצר, יצירה לטוב ויצירה לרע. בתורה הפריד אותם. הקדוש ברוך הוא מוציא לו נשמה מפנוי, שהיה שולט על שניהם, באחד שהוא חשך העולם הבא, ובאחד שהוא חך - העולם הצעה. זהו שchetוב ויפח באפיו נשמת חיים.

ובפי זכיות וחובות, כמו שבארוה, העושה מצוה אחת מיטיבין לו. ביןוני - זכיות וחובות ש��ולים, חצי זכיות למعلלה (האי למשה) וחצי חטאינו למטה, וזה סוד (אסתר ח) מה שאלהן ויגתנן לך ומה בקשתח עד חצי המלכות ותעש. צדיק גמור, כל זכוי לעילא, וחובי למאה.

ובן אדם שחטא בגלי, הוא בשני דרגות: אם חור בתשובה בגלוי בין צדיקים, משום שיודעים דיני הקדוש ברוך הוא ישומרים עצם מלחתא. ובמקרה - בין רשעים, לקים בהם (איוב יא) וענגי רשיים תליניה.

ומשים זה החטא שאדם עבר על בראשית (ויצו ה) אלהים, ופרשוה אין צו אלא עבודה זרה, עבר עליו, הרפיק אותו בפטת פרח, שבו הרגין את הקדוש ברוך על צו מעבודה זרה, חור בתשובה, ושבר צלמי עבודה זרה וכל מזון. הוא פקן במה שחטא, ושבר את חמאת

הදעת טוב ורע לא תאכל מפנוי.

קדוש בריך הוא, בהוא דעתך (רב), ארביב ליה, ואיתי מ טוב, דאתמר ביה וייאר, יצירה לטב, יצירה לביש. באורייתא אפריש לון, קדוש בריך הוא רית ליה נשמה מגיה, למתיו שלטה על פרויהו, בחר דאייה או. עלמא דאתמי. ובחר דאייה חשך, עלמא דין. קדא הוא דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים.

ובפום זכון וחובין. כמה דאוקמייה, העושה מצוה אחת מטיבין לו. ביןוני, זכון וחובי שקולין, פלו זכון לעילא (ס"א ופלטו לתפקיד) ופלגו חובי למתא, וריזא ד א (אסתר ח) מה שאלהן וינגן לך ומה בקשתח עד חצי המלכות ותעש. צדיק גמור, כל זכוי לעילא, וחובי למאה. רשות גמור, חובי לעילא, זכוי למאה.

ונבר נש דחכ באתגליליא, בתרין דרגין אייהו, אי חור בתויבתא באתגליליא, בין צדייקיא, (דף ק"י ע"ב) בגין דידען דינוי דקודש בריך הוא, ונטרין גראמייה מלמחטי. ובאטפסיא, בין רשייעיא, לקיים בהו (איוב יא) וענגי רשיים תליניה.

ובגין ד א, חoba דאדם דבער, על (בראשית ב) ויצו יי אליהם, ואוקמייה, אין צו אלא עבודה זרה, עבר עליה, ארביב ליה בפטת פרח, דביה רמת לקודש בריך הוא, דבער על צו מעבודה זרה. הדר בתויבתא, ותבר צולמין דעבדה זרה, וכל מזוני דיליה. הוא מקין במא דחכ, ותבר חoba, ובגינה באישא דבנה, ואמליך ליה לקודש בריך הוא ושכינתייה. על עלמא.

ומשים זה החטא שאדם עבר על בראשית (ויצו ה) אלהים, ופרשוה אין צו אלא עבודה זרה, עבר עליו, הרפיק אותו בפטת פרח, שבו הרגין את הקדוש ברוך על צו מעבודה זרה וכל מזון. הוא פקן במה שחטא, ושבר את חמאת

ואת הבניין הרע שפנה, והמלך את הקדוש ברוך הוא ושכינתו על העולם.